

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. Бургас, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: СТАНИМИРА АНГ. И.А

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. С.ОВА
като разглежда докладваното от СТАНИМИРА АНГ. И.А Административно
наказателно дело № 20222120201738 по описа за 2022 година

Производството е образувано по повод жалба на Р. Й. И., ЕГН: *****,
депозирана от адв. С. К. срещу Наказателно постановление № 22-7779-
000113/20.04.2022 г., издадено от Началника на РУ К. към ОД на МВР- Бургас, с което
за нарушение на чл.104б, т.2 ЗДвП, на основание чл.175а, ал.1, предл. трето ЗДвП, му е
наложено административно наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право
да управлява МПС за срок от 12 месеца, и за нарушение на чл.105, ал.1 ЗДвП, на
основание чл.185 ЗДвП, му е наложено административно наказание глоба в размер на
20 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление като
неправилно и издадено при съществени нарушения на процесуалните правила. Моли се
за присъждане и на направените разноски.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, не се явява
лично. Представява се от адв. С. К., с представено пълномощно по делото, който
поддържа жалбата и доразвива изложените в нея доводи. Излага твърдения за
необоснованост и недоказаност.

Приемникът на административнонаказващия орган – Началникът на Второ РУ
към ОД на МВР-Бургас - редовно уведомен, не се представлява.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за
обжалване по [чл. 59, ал. 2 ЗАНН](#). Видно от разписката (л. 11 гръб) НП е връчено на
жалбоподателя на 03.05.2022 г., а жалбата е подадена на 17.05.2022 г. Жалбата е

подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално допустима.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази доводите и възраженията на жалбоподателя, намира за установено следното от фактическа страна:

На 03.04.2022 г., в гр.***, жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил „БМВ 535“ с рег.№ *** който бил със залепени на предните странични стъкла фолио. Същия ден около 09:55 часа И. преминал по ул.“С“ до кръстовището, което образувала тази улица с ул.“П.“, с посока на движение към ул.“О.“, като извършвал демонстративни маневри с приплъзване на задните гуми на автомобила, в резултат на което оставали следи от тях по асфалтовата настилка, и умишлено форсирал двигателя на автомобила, поради което непосредствено зад автомобила се образувал гъст дим, който попречил на движещия се зад автомобила на И. автомобил и последният бил принуден да спре за момент. Всичко това било наблюдавано от свидетелите П. П., С. С. и С. Б. – и тримата полицейски служители, които в този момент изпълнявали служебните си задължения и които били паркирали ползвания от тях служебен автомобил в непосредствена близост на кръстовището, образувано от улиците „С“ и „П.“. Предвид действията на жалбоподателя, свидетелите привели в движение служебния автомобил след този, управляван от И., който спрял след подадения му сигнал. С оглед поведението на И. като водач на МПС, св.П. съставил АУАН с бланков №001970/03.04.2022 г., с който на И. били вменени административни нарушения по 104б, т.2 ЗДвП и чл.105, ал.1 ЗДвП. АУАН бил предявен на жалбоподателя и същият получил копие от него без да впише възражения срещу констатациите в него, като дори се извинил на полицейските служители за поведението си. След това жалбоподателят заедно с полицейските служители се върнали на мястото, където непосредствено преди това форсирал двигателя и извършвал маневри по приплъзване на гумите по асфалта. Там ясно си личали следите от гумите, оставени от приплъзването по асфалта, за което бил съставен снимков материал от св.П. с РСОД. В този момент при тях дошла и св.П., която живеела наблизо и посочила, че видяла извършеното от И..

Сезиран с преписката, административнонаказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, с което на Р. Й. И., ЕГН: *****, за нарушение на чл.104б, т.2 ЗДвП, на основание чл.175а, ал.1, предл. трето ЗДвП, му били наложени административно наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, и за нарушение на чл.105, ал.1 ЗДвП, на основание чл.185 ЗДвП, му било наложено административно наказание глоба в размер на 20 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по административнонаказателната преписка, както и гласните и

писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквата насока са и показанията на актосъставителя св. П. и на останалите свидетели - С. и Б.. Тримата са полицейски служители, които са безпристрастни и незаинтересовани, и излагат пред настоящия съдебен състав факти и обстоятелства, които са констатирани при изпълнение на служебните си задължения. И тримата свидетели са категорични, че след като са чули шум от форсиране на двигател, са се обърнали по посока на шума и са имали пряка видимост към управлявания в този момент автомобил от И., който след като е спрял, потеглил отново с въртене и приплъзване на предните гуми, в резултат на което излязъл гъст дим от колата. Св. П. дори посочва, че след като И. е бил спрял за проверка, гъстият дим е продължил да излиза от багажника на автомобила. И тримата свидетели са категорични, че впоследствие на мястото, където жалбоподателят е форсирал двигателя и гумите са били въртени, е имало оставени следи от гумите по асфалта. Показанията им се допълват от показанията на св.П., която посочва, че ясно е чула звук от двигател на автомобила, който бил черен на цвят. Тя заяви, че е усетил и миризма на изгоряла гума и е видяла пушек от автомобила, който бил толкова много, че дори влязъл през отворените прозорци в дома ѝ, поради което и тя отишла до полицаите, които били спрели водача на този автомобил. Съдът не намира основание да не кредитира показанията на св.П., още повече, че тя е случаен очевидец на случилото се.

Настоящият съдебен състав, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно доводите в жалбата, както и като съобрази задължението си в качеството си на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбата на [чл. 84, ал. 1 ЗАНН](#) вр. с [чл. 314, ал. 1 НПК](#), намира жалбата за частично основателна, като съображенията за това са следните:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Началник РУ към ОДМВР, който към дата 20.04.2022 г. е бил оправомощен да издава НП, видно от приложената Заповед Рег. № 81213-515/14.05.2018г на министъра на вътрешните работи. АУАН е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – младши автоконтрольор към ОДМВР-Бургас, който безспорно е длъжностно лице на службите за контрол, предвидени в ЗДвП и който по силата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП е компетентен да съставя АУАН за нарушения по този закон. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

По отношение на оспорваното нарушение по **чл.104б, т.2 ЗДвП**, съдът намира следното:

С нормата на [чл. 104б, т. 2 от ЗДвП](#) законодателят въвежда забрана за водачите

на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение - за превоз на хора и товари. От своя страна, съгласно дефиницията в § 6. т. 1 от ДРЗДвП – „път“ е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата се приравняват и улиците. От събраните гласни доказателства се установява, че жалбоподателя на посочената дата в АУАН и в НП е управлявал процесния автомобил в град К., по ул.“С“ до кръстовището, което образувала тази улица с ул.“П.“, с посока на движение към ул.“О.“. В случая улицата, по която се е движел, безспорно е част от земната площ, която е предназначена и обикновено се използва за движение на превозни средства, т. е. съдът приема, че процесното място представлява именно „път“ по смисъла на ЗДвП, поради което и при преминаването си през него водачите следва да се съобразяват с всички изисквания на този закон, включително и с това на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Установи се и че И. управлявал автомобила, като извършвал демонстративни маневри с приплъзване на задните гуми на автомобила, в резултат на което оставали следи от тях по асфалтовата настилка, и умишлено форсирал двигателя на автомобила, поради което непосредствено зад автомобила се образувал гъст дим. Именно тези негови действия се квалифицират като използване на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като с действията си И. е създал опасност и за останалите участници в движението и случайни пешеходци, което пък се характеризира с висока обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че извършеното деяние правилно е квалифицирано като административно нарушение, като на основание чл. 175а, ал. 1от ЗДвП законосъобразно е наложено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 12 месеца и глоба в размер на 3000 лв. Видно от санкционната норма, двете наказания са определени в предвидения от законодателя размер, който е фиксиран и не може да се изменя.

В заключение – конкретно нарушение, за което жалбоподателят е бил санкциониран не е маловажно и за него не е приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Маловажни са нарушенията, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай и се отличават помежду си по „наличието на очевидност, несъмненост на маловажността на извършеното нарушение“. В случая конкретното деяние не се отличава от обичайните нарушения от този вид, поради което и приложението на чл. 28 ЗАНН би било незаконосъобразно

По отношение на нарушението по чл. 105, ал. 1 ЗДвП:

Разпоредбата на посочения текст от закона, забранява ограничаване на видимостта през челното стъкло и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи

видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Следователно съставомерно по посочения текст от закона нарушение може да е налице в две хипотези – когато е ограничена видимостта през челното, странични стъкла или когато е намалена тяхната прозрачност. При намалена прозрачност, не е поставено изискване видимостта на водача към пътя да е ограничена. А такова изискване не е поставено изрично, тъй като законодателят е презюмирал, че намаление на прозрачността, водещо до несъответствието ѝ с унифицираните изисквания за такава, във всички случаи съставлява нарушение на посочената разпоредба. Следователно при първата хипотеза на [чл. 105, ал. 1 ЗДвП](#), видимостта през стъклата е ограничена поради поставяне, например, на предмети непозволяващи на водача да възприема пътя и останалите участници в движението в пълен обем. Намалената прозрачност от своя страна, не води до ограничаване на видимостта, идентична с първата хипотеза на [чл. 105 ЗДвП](#), тъй като водачът не е препятстван да възприема пътя в цялост. Намалената прозрачност обаче, също е важен фактор за видимостта на водача. Следователно, [чл. 105, ал. 1 ЗДвП](#) ще бъде нарушен, както когато видимостта е ограничена, така и когато е намалена, поради намаляване прозрачността на стъклата. Касае се до две отделни нарушения, чиито обективни признаци се отличават помежду си и осъществяването на които, предполага осъществяване на различни фактически състави. В настоящия случай описаното в АУАН и в НП нарушение се изразява в ограничаване на видимостта на предни странични стъкла на вратите вследствие на поставено тъмно фолио. Както бе посочено и по – горе, намалената прозрачност /в случаите, когато стъклата не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи/ на стъклата е забранена, без законодателят да се интересува в каква степен тя е налице, докато ограничението на видимостта представлява отделно нарушение на изискването на [чл. 105 от ЗДвП](#). При това положение и доколкото в съдържанието на акатуваното НП описанието на санкционираното от административнонаказващият орган нарушение не може да бъде отнесено категорично към нито един от двата случая, доколкото са отбелязани обстоятелства относими и към двата, то в тази му част постановлението се явява незаконосъобразно от формална страна. Тази незаконосъобразност се дължи на обстоятелството, че в съдържанието му са посочени признаци и на двете хипотези на [чл. 105 от ЗДвП](#) – ограничена видимост и намалена прозрачност на стъклата. Описание на този вид нарушения, съответстващи на изискванията на [чл. 57 от ЗАНН](#), съдът намира, че може да бъде налице единствено, когато е направено ясно разграничение дали се касае до ограничена видимост, или до намалена прозрачност /затъмнени стъкла/. Посоченото по - горе, е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, лишавайки го от възможността да разбере какво точно му е вменено в отговорност. Последното представлява и такъв порок довел до незаконосъобразност на постановлението от формална страна и представляващ самостоятелно основание за отменянето му в посочената част на това основание.

Следва да се отбележи, че дори и да се приеме, че нарушението, което се вменява във вина е достатъчно ясно описано, то същото остава недоказано. На първо място, не е налице ограничаване на видимостта на стъклата, тъй като както бе посочено, това предполага наличието на предмети, които пречат на водача да възприема обстановката в пълен обем, като очевидно тъмното фолио не е такъв предмет. Не може да бъде направен и безспорен извод, че е налице намаляване на видимостта, вследствие на поставеното фолио. Съгласно чл. 105, ал. 3 от ЗДвП намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Иначе казано, поначало намаляване на прозрачността на стъклата не е забранено, като се предполага, че ако това намаляване е извън посочените граници, то е налице нарушение по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Според т.6.3.1. 1. 1. от Правило № 43 общата светопропускливост през предните стъкла и другите стъкла, които са разположени на място, което е необходимо за видимостта на водача, не може да е по-малка от 70 %. За да се прецени дали ограничената пропускливост на стъклата е в рамките на така регламентирани граници е необходимо да се извърши тест с техническо средство като например известното под наименованието Транспи - 1070. От данните по делото се установява, че актосъставителят не е извършил необходимото замерване с такова устройство или подобно нему, поради което не може да се направи категоричен извод, че прозрачността на предните стъкла на вратите и на обзорното стъкло на управлявания от жалбоподателя автомобил е била намалена в отклонение на допустимите ограничения.

С оглед на всичко изложено атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно и необосновано в частта, в която жалбоподателят за нарушение на чл.105, ал.1 ЗДвП, на основание чл.185 ЗДвП, е бил санкциониран с административно наказание Глоба в размер на 20 лева, а в останалата част наказателното постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото и с оглед на представения договор за правна защита и съдействие, на осн. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 от АПК въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на половината от договореното и платеното, а именно 200 лева.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.2 т.5 от ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-7779-000113/20.04.2022 г., издадено от Началника на РУ К. към ОД на МВР- Бургас, **В ЧАСТТА**, в която на Р. Й.

И., ЕГН: *****, за нарушение на чл.104б, т.2 ЗДвП, на основание чл.175а, ал.1, предл. трето ЗДвП, му е наложено административно наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-7779-000113/20.04.2022 г., издадено от Началника на РУ К. към ОД на МВР- Бургас, **В ЧАСТТА**, в която на Р. Й. И., ЕГН: *****, за нарушение на чл.105, ал.1 ЗДвП, на основание чл.185 ЗДвП, му е наложено административно наказание Глоба в размер на 20 лева.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Бургас **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Й. И., ЕГН: ***** сумата от 200 лева за направени разноси, представляващи заплатен половин размер на адвокатско възнаграждение.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____